

Hiábavalóság

Éjjelente holdak hullanak. Ezüst karéjokkal
hangtalan, egyetlen fodrot vetve siklanak alá.
Hajnalban mozdulatlan öleléssel forrt össze
a szürke tenger és a hegyekről leszálló köd.
A fövénybe süppedt, rozsdás csónakháton
krétával húzott betűk. Közöttük savas foltok.
Megtapadt kagylóhéjak szabályos rajzú sugarai.
Ahogy a repedéseken áthatoló fény szeszélyes táncot
lejt a csónaktest zárta sötétben. Hosszan nézed.
És semmi nem űzi el a nehéz várakozás fojtogató füstjét.
A szomorúság nem távozik. Nem vetsz véget a gonoszságnak.
És nem lehelsz lelket a te országodba.

A kiöntött pohár

Holott a folyó fekete szalagja az utolsó napon
leomlott jéghegyből eredt, mégis visszafelé
kigyózott az időben, akárha a kezdetek
érintetlen ligetéből fakadna, a lombtalan szálfák
töredező, holt árnyvonalából, s ott örvénylett
sötét sodrással, ahol a hó cukros hártaként
terült a rozsdabarna földre.
Gyásszal igazta le a föld az esztelen embert,
és haragját az utolsó kortyig felitatta.
Szelídségét visszafogta, megsokszorozza a rút halált,
és nem ismerjük dühödt erejének határát.
Jelentéktelen idegenként süllyedünk alá,
és senki sem képes a maga ingatag súlyát felmérni,
a tétova vonalon állni.